

POESIA-PROJEKTI:

Pimeänä puhallan kattoon

Dramatisointi: Mirka Seppänen

1. OSA: KOHTAAMINEN

(Mies on valloittajana paikalla aseensa kanssa. Voi myös ohjailta yleisön paikoilleen ennen kuin aloittaa.)

MIES: Tämä on tarina teknomiehestä.

Teknomies on sun isäsi luoma väkivahva yli-ihminen: sähkön keksijä; puhelimen keksijä; mafian rahapesulan toimitusjohtaja. Hän ei ole kiinnostunut teräksisistä supersankareista, jotka toimivat vain eskapismina tunnemyrskyjen ja muiden voimakkaiden elämysten keskellä. Teknomies on filosofinen supersankari: olotila, joka on vapaa kaikista suorituspaineista, superpeukalo jolla kanavaa voi vaihtaa vain yhdellä painalluksella suoraan pakkauksesta!

Miehestä tulee teknomies usein vahingon kautta: upouusi laserasekeksintö, välkkyvä autorata, ärjyvä dinosaurus ja silmiin syttyvät valot ja sydän alkaa laulaa teknomiehen laulua.

Teknomiehen linnoituksen ylläpidosta vastaa noin 300 palvelijan joukko, siellä on satoja tyrmiä, kymmeniä asetehaita ja tornit sinistä kristallia, johon on sekoittunut hieman yön mustaa obsidiaania. Kerrotaan, että kristallin sisälle suljettu nainen oli kerran ihminen...

(Nainen on ilmestynyt huomaamatta paikalle tutkimaan tilaa kodinrakennusmielessä. Miehen lause katkeaa, kun hän näkee naisen.)

NAINEN: Tarvitaan kehykset, tarkasti rajaavat kehykset. Tarvitaan äitikehys, isäkehys, perhepotretti, isovanhemmat, sukujuuret, jotka sanovat kuka minä olen, mistä tullen ja mitä nyt pitäisi tehdä. Höyhenkehykset, kivikehykset, naulan poran koukun, terävän, tikkaat minä tarvitsen. reunat joilla taiteilla, näkymättömät tukevat reunat.

MIES: (yleisölle, mahtipontisesti) Minä olen nyt Adam ja alan nimetä näitä asioita...

(Mies alkaa tehdä tuttavuutta.)

MIES: Tämä on ihanteellinen purenta päivälle. Koska miehesi palaa? Olethan varmasti hetero et cetera? Olet niin salamyhkäinen kun näen sinut takaapäin. En pysty edes itkemään, ellei joku ole näkemässä. Tiesitkö, että tulevaisuudessa aivoja voidaan kenties hoitaa valolla? Koska miehesi palaa? Äänet lisääntyvät. Hulluna tulee lunta.

NAINEN: (kohtaloon uskoen) Yhtäkkiä sataa. Voisi tapahtua mitä hyvänsä. / Mutta sataa. Juuri sataa.

Kutsuu sitä satunnaisuudeksi. / Kutsuu. / Ehkä se on jo matkalla.

MIES: On joko niin että sataa tai niin ettei sada.

NAINEN: Vaatii luontoa antaa tapahtua. / Ollaan ulkona. Mitä hyvänsä voi ilmaantua. //

On kaunis keltainen päivä. / On yleisen jano. //

Yksinkertainen on kaksinkeltaista.

MIES: (itseksensä) Kaikkea sitä kuulee. / Kuulee kaikkea. / Sitä kuulee kaikkea. / Muista olla rohkea.

NAINEN: Miten magneettinen kohta; tietoisuus onkin takaisinkytkentä. / Ei melkein mitään. / Kuplii.

MIES: Logiikan palasia. Pieniä saaria. Rantaan ei auta laskeutua. //

Sanotaan nyt: Pyöreämpää kuin pallo ei voi olla.

NAINEN: (yllättäen) Ja minä näen ja tahdon kuulla / sun poskipäärynöitä, ulpukoita / ja suusi liejuun mä tahdon uida / sun outolempen mun pää putoaa.

MIES: Mikä on jo liikaa sanottu?

NAINEN: (heittäytyen) Alaisuuttasi / anon, anoisin, / oi uusi / oikea, oma. //

Salaisuuttasi / sanon, sanoisin, / soi suusi / soikea, soma.

MIES: (yleisölle) Lopulta leikki alkaa leikata.

(naiselle) Persikalle. Persot kielenpäät kärhet. Tykyttävät. / nuppu kun kutsuu kummun kumu sun rummun.

NAINEN: Tuoksut. Tuulia jotka pakenevat valoa illan. Syliin / hämärässä käännähtää hän vähän hännää värähtää.

MIES: Paljastuu surutulitus palaa silmiesi. Taivaanrannassa / hännättä mäntäpä räjähtää särkkä järähtää rännässä.

(Nopea seksikohtaus. Mies on tyytyväinen, nainen ei.)

NAINEN: Uniasi jäät. Katsomaan ja kumajat. Lisää lupaat / teen lemmen eelen retken hetkeen en teeskentele.

MIES: Vuodate vokaaleja hän. Haluaa lankapallon hän. / silitti piti kiinni silkkisilmin sinisin pillitti villisti.

(yleisölle)

Niin: runot ovat sellaisia, ajatuksiin syntyvät mielikuvat kuin äyshire-lypsylehmä. Haluaisin rakastella sen lypsylämmintä maitoa niin kuin fubujäbä joka iskee jotain pissis huoraa jonka nauru juoksettuu kokkeliksi & sen päivettyneillä kasvoilla säihkyi sellanen mimosa, herkkä, genitaalikulukien kukkapenkiltä kuin ihanan lämpimä hevosten laakso, hyvyys & toisen kunnioittaminen loppujuoksussa.

NAINEN: Mutta me molemmat tiedetään että tää on valhetta: on hyvin vaikeaa kirjoittaa runoja rakkaudesta, mökkilomasta, tytöksi kasvamisesta ja aikuistumisesta, kun pojan lerssi kuitenkin muistuttaa todellisuuden olemassaolosta.

MIES: Naiset haluavat seksikumppaneiksi miehekkäämpiä, / symmetrisempiä ja dominoivampia miehiä / miehet haluavat seksikumppaneiksi kitkattomia, / nopeuteen mukautuvia onkaloita.

NAINEN: Näikäisenä lepatat. Ilmassa kaikkialla. Kirmaava / nukkuu suru mun muuttuu mutrusuun hupsu.

Tehtävänäimme ei ole käsittää olevaista, vain tunnustella sitä. Tunnustaa pimeys.

Antaa maton olla, ja lattian. Vuorenharjanteen, metronomin sekä joutsenen, hengitä.

Annetaan vapautta, Vapauta.

Äly on herkkyyttä, astu ulos ja ala virrata.

Ajattele tuulimaata, miten vallattomasti kaikki käy.

MIES: (Lopettaa kompin ja ihailee naista.) Ruumiin sopusointu, sen hallinta. Olen alkanut ymmärtää, miksi tanssi on uskontojen elinehto, rituaaliset liikesarjat maailman ensimmäinen jumala.

NAINEN: (vielä vauhdin hurmassa) Omenapuiden varjosta linnun vihellys, laivaan kutsu. Sitä haluaa kaiken aikaa olla matkalla.

Kaiken ajan sitä haluaa, ja matkan, kaiken siitä haluaa.

(Seuraavassa hetkessä ollaan matkalla - äänimaisemaa tai muuta kuvitusta.)

MIES: Romanttisin näky: juna josta myöhästyy.

NAINEN: Jules Laforgue (1860 - 1887)

MIES: En syntynyt mä liian myöhään / tähän vakavanhaan maailmaan / sillä nyt on hyvä...

NAINEN: ...ennen aavikoita ja silmiin nousevaa vettä

MIES: mutta junassa / värisen ikkunan takana / pitkä ilta lerpauttaa yöksi

NAINEN: ensin oli maisema / sitten aukioita

MIES: autoja, taloja

NAINEN: autioita / taloja, hautoja

MIES: taloja, autoja / roiskahtaneita lähiöitä tiukalle nyöritetyillä viheraluekorseteilla, nyt

NAINEN: aurinko iltaantuu, / varjoja alkaa pahentua / laajoille liejuisille pelloille

MIES: hämärä irrottaa maisemasta palasia / kuin lihaa keitetystä kalasta

NAINEN: ihmisten otsonikerros ohenee hiljaisiksi / jopa rämisevät ”oletko kuullut että ” -ystävyydet / mykistyvät

MIES: Ovat tytöt kauniita, naiset rumia / kun syövät ne purukumia

NAINEN: kysymyksistä (kuten:) miksi aina liian himmeät loisteputket / että näkisi kunnolla lukea?

MIES: Tai miksi mm. mistään ei saa ensi alkuun selvää eikä mikään jaksa kiinnostaa?

NAINEN: Supermarkettiin on matkaa 100m. Bussi pääsee 250 metrin päähän hotellista. Torille ei tule kaivoja, vaan kauppa, josta voi ostaa suklaata, vallankumouksen hedelmiä, katumuotisivustoja, parkkihalleissa hiekka rahisee vasemman jalan alla.

MIES: Kadulla oli myös erittäin mukava kävellä tyttöystävän kanssa, iso kirkollinen kulkue, tupakanpolttoluvat ja maanvuokraus paljastaa tuhansia uusnatseja, palmusunnuntain levykaupat, päivälliset ilman kannabista ja karun näköisiä mopoja, kampaamoita, pizzeria, ja yks motelli.

NAINEN: Makasin puistossa ja katselin taivaalle, näin niin kauniin pilven että rupesin itkemään. Ihmiset tulivat kysymään mikä on, osoitin ja hekin näkivät sen, tulivat makaamaan viereeni ja pitivät sitä ihmeellisenä. Meitä oli kymmenen ja sitten sata ja pian tuhat, me makasimme ja hymyilimme. Ympärillemme rakennettiin aita, riisuduimme, ratsupoliisit vartioivat meitä, ja niin meistä tuli installaatio.

MIES: On löydetty kokonaisia katuja joilla mellakat ja kapinat viskeli monta nakkioskia, hedelmien, mustekalavartaiden, munuaisten ja banaanipallojen huilailumestoja, tissipaikka puutarhakadulla...

NAINEN: Pysäytetään kuvia sotkeva potkuri / Hymyilevien miesten joukko diskon edustalla

MIES: ”yhdet savut”

(Nainen menee savuille ja sekaisin.)

NAINEN: Fragmentti on erityinen silmä

jos palaan agoralta elävänä, / cillä / luvattu

mikä missä narri pitää kanavaa auki
olen ottanut nämä kirjaimet... ja nämä kirjaimet olen ottanut pois
simuloimaan / (lukemaan oppimisen) / riemua
ennen portaita / ojennellen jalkojani
käsiäni unohta/matta ; ennen putoa/mista, ennen kiipeämistä mikä / mahdollisuus
jälleen kerran kuin S/ekoittaisin / ilman muuta rakkaudet
eikä yksi pitkä henkäys riitä, kerronnallisen henkäyksen tulee olla väh.
875 sivua pitkä ja siihen on käytettävä väh. 55 miestyövuotta, yhdestä
siemauksesta tulee pitkästyä 2 %
olen ottanut nämä kirjaimet / simuloimaan / riemua
ojennellen jalkojani / ennen kiipeämistä / MIKÄ MAHDOLLISUUS!
jälleen kerran kuin / sekoittaisin ilman muuta / rakkaudet
eikä yksi pitkä henkäys / riitä ennen / putoa / mista
kerronnallisen henkäyksen tulee olla väh.
(Nainen sammuu.)

MIES: Ah, mikä ihana aamu tiedossa; paahtoleipää ja Kaukoidän / mokkaa!
Ah, kuinka on maailmassa niin paljon ihasteltavaa, voi lentää / hävittäjiä, / pommittajia, /
maataistelukoneita, / voi syöstä yokai-energiaa molemmista suustaan!
Ah, vihreä mehujää!
Ah, eksoottinen Afrikka!
Ah nämä ihanat myytit alkoholismista ja teinivampyyreista
jotka bondaa isänsä kanssa,
ah, vessamme meidän, jonka joka päivä näämme!
Voi, kun mulla olis urheutta ja varallisuutta
ja tarmoa hankkiutua kurssille,
opiskella pienlentämisen salat.
Ah ja voi, miten päristelisin kapinallisten luo, mutta
ah autuutta, voi vitutusta:

kuulen vain äänesi pääni sisällä
niin kuin tietokoneen keskusyksikön hurinan,
ja mietin hetken hiljaa,
onkohan meitä koskaan ollutkaan.

Jos kukaan ei puhu siitä, mikä on tärkeää, voi käydä niin,
että ihminen ikään kuin jumittuu johonkin eikä pääse siitä yli.

Rakastunut mies ei enää ole kiinnostava,
kiinnostavaa oli sisäinen linnoitus.

ah, milloin valo palajaa,
voi, milloin?

3. OSA: KOTIINPALUU

(Mies on väsähtänyt, nainen muistelee vielä hienoja matkakokemuksia.)

NAINEN: Makaaberia ja selkärangatonta seksiä / lauloivat ja tanssivat niin kuin nuotit jotka
räjähtää / taivas sininen tatata TII TII / ja kaikki laulaa

jo jou

matafaka

pim dik

matafaka

jou jou

fak fak

pussi pussi

fak fak

bling bling jou jou

bling bling babe jou

bling bling

matafaka

MATAFAKABLINGBLING

(Mies ei innostu tanssimaan vaan lukee kirjaa. Nainen on loukkaantunut.)

NAINEN: Aivan aluksi eräs polvi pisti esiin. / Sitä ennen ei ollut yhtikäs mitään. / mutta sitten polvi pisti esiin, kuin sattuman oikusta.

MIES: Polvi.

1. nivel reiden ja säären välissä

Taivuttamatta selkääsi taivuta polviasi hieman niin että yletät ämpärin sankaan.

2. sukupolvi, juontua

Charles Darwin osoitti, että ihmiset polveutuvat eläimistä

laskea, viettää (luottaa, tulla jnk luo)

lehahtaa, saapua sankoin joukoin

hiljaisuus laskeutui järven ylle.

3. runopolvi

polveilla, soljua, sovellella;

Runopolvi taipuu ja kaipuu.

NAINEN: (halveksii edelleen miestään joka ei tanssi) Mikä on opeteltavissa, se on päätöksen asia. Ja yhtä paljon jalkapohjien vietävissä, kuin korvien välissä.

MIES: Vittu oon läski vaikka muut on laihoja.

Oon kyl lyhytki, oonko läski vai lyhyt? No kyl mä oon vaan nii hirvee läski ettei mitn järkee...

Mun Haavoittuvuus on antanu tän tilanteen mennä tämmöseen ett läskit tursuaa ja silleen. Nyt oon ottanu etäisyyttä kaikkeen, koska oon ollu niin pettyny itteeni, koska mulle tulee sanasta ahne mieleen läski ahmatti ja alkaa vituttaa. Paniikki kohoaa rinnassa, värähdän. Kaikki on ihan kamalaa, ulkona on märkää ja jäistä. On kylmä kun makaan ja mä oon itsekuriton läski.

Aamulla yks tuttu vittuili kun Mä oon liian läski ja sitäpiti vetää PÄIN näköö... Se sylki mua takas ja sain hirveet sian rääät niskaan. Sen jälkeen tulinkotiin hirveessä nälässä.

NAINEN: (tympiintyneenä valitukseen) Ihmisyyden tyly sydän: yhtäkkiä näkyvät depressiivisyys, ekspressiivisyys, kyynisyys, myrskyisä pessimistisyys - hylättyinä kristillisyyt, hengellisyys, sydämellisyys.

Syvimmällä syrjässä sivistys, mykistettyinä ymmärtävät mystikot. Näkyvillä sydämen kylmyydet: egosentrisyys, perkeleellisyys, syntisyys.

Syvät myrskyt jyrähtävät hyisessä sydämessä.

Tyrskyjen läpäisevyys, syksyinen psyyke: metafyyssisessä viipyily, mietiskely, ryypiskely. Hyvinä ystävinä sherry, whisky, nietscheläisyydessä kieriskely.

MIES: (jatkaa itsesääliä) Työttömät syövät rypeneitä rypäleitä: rypsiä, lyhteitä, yrttejä; hyönteisiä, pyrstöttömiä pyitä; höyheniä, kyitä, kynäntäytteitä.

NAINEN: (edelleen kyynisenä) Hymyttömät pyhimykset, lymyilevät ylimykset - syvällisyyden kirvely, hengellisyyden hirvittävyys.

Yleinen kärsimys yhdistyy yksinäisen yskähtelyyn.

MIES: (itsesääli kasvaa huippuunsa) Yksinäinen kyllästyy ihmisyyteen: köysi, pyssy, yliannostus, myrkyt, sydänkäyrän yhtäkkinen äänettömyys. Syöksy synkkyyteen, syöksy äärettömyyteen. Yltiöpäinen hyppy ypöyksinäisyyteen.

(Mies vetäytyy takavasemmalle.)

NAINEN: Jälleen kerran syöksy. Kuinka monta kierrosta, murheellista ympyrää / ja bentsopohjaista nukahtamislääkettä.

Kaikki tämä menetetty aika: minun syntymäni, minun kuvani. / Vai oliko elämä jotain muuta? Valemuistosyndrooma?

Toiset olivat kerkeitä antamaan numeronsa, piehtaroidaan ikävässä, / jonka alkuperää ei nostettu esiin. Ehkä se riittäisi.

FAS-lapsi, nyt jo nainen, jatkoi lauluaan. Jokainen paikallaolija oli hämmästynyt. / Yritin muistella, mitä itse olin ollut: vaatteeni, jokin nimi, antistaattista muovia.

MIES: (tulee takaisin) Ei kannata olla huolissaan, nämä monologini tulevat loppumaan. Ensin loppuvat öiset monologini, sitten päivittäiset monologini, sillä välin kun olet töissä. Vähitellen

harveneivat dialogimme, alkujaankaan meillä ei ollut mistä keskustella. Lopulta en puhu sinulle lainkaan, lopulta siihen ei ole enää syytä.

NAINEN: (yleisölle) Noina päivinä sattui seuraava tapaus: Hetken aikaa hänen äänensä / viereisestä huoneesta kuulosti karpäselä.

MIES: Liian iso penis...auuuts. Liian iso penis ei tunnu enää hyvältä, pikemminkin se on kuin jokin pelottava uskonnollinen symboli kadonneesta maailmasta tai petollisesta rakkaudesta jonka jälkeen jäävät muistot lihaan ja aivojen kainaloon --

NAINEN: Et sinä ole uusi uskonto, sinä olet sinä. Ruumiiseen ripustetaan nimiä, / sukuja ja heimoja. Enempää todistuksia ei ole.

MIES: Mä olen myös miettinyt, että onko ruusukaali hyvää vai ei / mä olen miettinyt, että jos olis puhelin, joka ei olisikaan puhelin / mä olen miettinyt onko mulle varattu tyhjä nurkka, kuloheinää ja sinervää usvaa / Minä kuulun ikuisuuteen. Minä olen ikuisuus. Ikuisuus oksettaa. / on tämä tietysti parempi vaihtoehto kuin apatia ja kuolemanhalu --

NAINEN: Jos opettelet lukemaan, tee se silmät kiinni pimeässä. / Tee se huolella, harhaile. Älä yritä kesytystä, vältä sovinnasta älykkyyttä, / muodollista änkytystä. Välitä käsistä.

MIES: Todellinen on todellinen kuten kädellinen on kädellinen.

NAINEN: Välitä. Ennen kaikkea uurteista. Ja suonikoista, aakkosista, jotka laulu sekä / itku ovat suoltaneet.

MIES: Aluksi luulin ymmärtäväni mitä hän puhui. / Aluksi luulin ymmärtäväni puhetta. Päivän kirkkaus rinnastui / siihen mitä puhuttiin. Aluksi puhe näyttäytyi ymmärrettävänä.

NAINEN: Hetkittäin pilvet väistyvät syvyyden yllä. / Ympäriällä ammottaa. / On korkea aika.

MIES: Voiko olla mitään vitusti kylmempää ja tylsempää? / Taivas olisi kirkas ja korkea, maisemassa näkyisi niittyä, lehmiä, metsää / tämä kaikki näyttää, että ihmisessä elää korkeampi

minä / Mutta mitä sitten tapahtuu? / Mitä loppupeleissä on se oma aika? Entä vapaa-aika? / Onko se sitä, että saa sylkeä pieniä klönttejä paskaa, metaania ja hammaskiveä?

NAINEN: Olisipa hän vain osannut lukea. Olisipa hän osannut vain lukea.

MIES: Toisinaan sitä mielestään tietää mikä on mahdotonta.

NAINEN: (äkillinen raivokohtaus) Eräänä päivänä kyllästyin poikaystäväni. Hän oli niin paska että otin talikon, levitin hänet kompostin päälle, iltaisin kuuntelin hitaasti hiljeneviä avunhuutoja. Aika kului, multa valmistui, oli käyttökelpoista puille ja pensaille, kukille ja vihannesmaalle, kesällä makasin riippukeinussa, katselin kaunista puutarhaani ja hymyilin.

MIES: (uhkaavasti) Äkkiä maa on lämmin komposti. Auki on ala. Ilmassa hetkenä / minä hyvänsä kuolemantapaus. Hetkenä minä hyvänsä. Haisee / unohduksen työ. Maa nousee.

4. OSA: KAATOPAIKKA / VÄKIVALTA

(Raahataan esiin roskasäkit ja aletaan vetää esiin parisuhteen likaa.)

NAINEN JA MIES:

Mustankorkea

Kuvauskoju

jättiläispanda

rotanmyrkkymarkkinat

c-kasetteja, negatiiveja

joitakin rikkinäisiä nukkeja

häävalokuvien koevedoksia

pirskoutunutta lokinulostetta

sinivalkoinen puhkityöstetty pora

pahasti öljyyntynyt puolipitkä takki

oululaisen pariskunnan kirjeenvaihto

hieman yhdentekeviä toisintoja aiheesta: tuoli
puulaatikko v. 1976 sadan markan seteleitä varten
kolme vesiväripigmentin kalkkeuttamaa emailavuaaria
lapsen käden kokoinen irtileikattu kipsi,
puolillaan eri värein kirjattuja terveisiä,
äidinmaidonkorvike n: 0 202, ainoastaan tutkimuskäyttöön.
Avauspäivän tarpeisiin. Syöttöpulloon ei saa jättää mitään.

NAINEN: Öljykatastrofi. Huonetta vahtii huohottava vesi. Miehellä on hätäntyneet silmät ja kädet öljyssä, koskettaa minua, selkää, jalkaa, hieroo esiin sitä mistä naistenlehdet kirjoittavat.

MIES: Onko tästä hyvä, onko, -

NAINEN: - niin kuin kaunis on kaunis voisin minäkin olla hiljaa, huohottava tulva vyöryy, kutistun ja räpiköin, silmät täynnä öljyä, kuolemaa, steariini pehmenee, valuu, polttaa jäljen ihon pintaan.

MIES: (inhoten naista) Joka kerta kun Nea oli kännissä, hän halusi nussia. Hän oli etupenkillä selällään, avasi reitensä ja otti hitaasti sisäänsä, kunnes paikat antoivat periksi. Hän nussi muiden taputtaessa vieressä ja huutaen tahdissa. Valuvan märkä, untuvarvainen häpy sykki yhä kiihkeämmin oman merkityksensä pakottavissa tiloissa. Ei voi sanoa, että hän antoi harkiten. Hänhän antoi kuin kaheli, muistinsa menettänyt.

NAINEN: Joo... Ulkona harmaata. en oo muual ko tääl;.. Luin tuolta yhdeltä palstalta, että "Suomalaiset miehet on jotenki stereotyyppisen näköisiä, eivätkä sovi asunnon sisustukseen koska ovat niin rumiapurtsipum... ja että erittäin siitos kykyiset miehet ovat erittäin... ulkomaisai.

Joo. Esim. Italiaanot, joilla on ulospäin suuntautunut teddyvuori, Ovat kyllä tosi houkuttelevia ja tihkuu seksiä.

.. Mietin tässä vain mistä se mahtaa johtua. ootte varmaankin huomannu et suomi pursuaa jäkistä jäkiksen perään., Ja niiltä jotka harrastaa jääkiekkoo, puuttuu paljon hampaita ja ne haisee. sen sijaan Italias pelataan jalkapalloo ja jalkapalloilijat on ihan älyttömän hyvän näköisiä ja Niillä on tosi rapsakan näköiset hammasrivistöt.

MIES: Myöhemmin hän vaelteli yksin New Yorkin katuja. Hän käveli kuin kuussa, ei ilmakehää. Hän kääntyi oikealle ja vasemmalle, pysähtyi ja jatkoi taas, vaikka tiesikin sen turhaksi. Niin

todellakin, mitä hän tavoitteli? Hän ei ollut varma itsekään. Hän halusi vain nussia, luoda alkemistisessä prosessissaan paskasta kultaa. Lopuksi hän halusi purkan.

NAINEN: Tietyllä rappion kehitysasteella saavuttaa sellaiset olotilat, että suuri osa ihmisistä ei tule koskaan tajuamaan näitä merkkipaaluja.

MIES JA NAINEN: (yleisölle brechtiläisesti vieraannuttaen) Niin kauan kuin on tietoisuutta, on todellisuuden pahoinpitelyä. Tehtävänämmä on vastata siitä, että sen kohtaaminen tekee varmasti kipeää ja että se jatkuu, kunnes kokija voi pahoin.

MIES: Keski-ikäinen mies asteli kadulla, jolla ei ollut vielä lainkaan vilskettä. Hän astui kauppaan ja tervehti kassaneitiä. Kassaneiti oli mukava. Taidokkaasti meikattu. Mies ajatteli: olen ollut täällä vasta vähän aikaa, mutta mukavalta tuntuu. Sitten hän lukitsi oven takanaan ja survoi sukuelimensä neidin suuhun.

NAINEN: Mies työnsi minut seinää vasten ja kuiskasi lähinnä itselleen: ”Ajatukset... valtakirja, jonka itse Jumala on laatinut...”. Hän raahasi minut pesuhuoneen lattialle. Oli hillittävä paniikkireaktio, pakenemisen ja kieltämisen halu, oltava paikallaan. Hän painoi polvella reiteni auki ja työnsi jäykän terskan sisääni niin rajusti, että tunsin hajoavani.

MIES: 18-vuotias thaimaalaismies tunnusti, että oli viiltänyt joka yö yhden ihmisen kaulan auki rikkiäisellä lampulla. Tilanne kärjistyi siihen, kun mies tappoi äitinsä. Silloin hän oivalsi, ettei tapa ihmisiä vaan stereotyyppioitaan.

NAINEN: Sylvan toi miehet aina kotiinsa ja juotti heidät humalaan. Hän kuristi juopuneet aamuyöllä. Hän kuristi myös nalleani. Yritin huutaa. Hän oli vieläkin siinä. Hän kuristi minua monta kertaa ja sanoi tappavansa minut.

MIES: Bruce kuristi lippupalvelun varaajan tajuttomaksi, jolloin hänen mielensä sisäinen sosiaalinen kenttä muuttui: nyt hän erottui paremmin yksilönä. Tämän mukaisesti hän sitten toimi. Mutta hän on kuollut nyt. Hän oli kuristaessaan kuristanut myös itseään. Mies kuristi Hämäläistä niin kovaa, että huuto tukehtui. Ei kuollut kai, kun kaula oli niin kova. Mutta hampaita katkesi. Hän oli lyönyt nyrkein B:tä kasvoihin ja ylävartaloon, jonka johdosta hän oli kaatunut lyömällä nyrkein tämän maatessa lattialla sekä kuristamalla. Hän kuristi ja ajoi takaa puukon kanssa. Hän sanoi: ”Minun rakkauteni”.

NAINEN: Näin kun mies teki sen: hän hakkasi minua tuolilla ja käsipainoilla. Alkoi tuoksua ruusuilta, ruusun terälehtiä oli kaikkialla.

Mies teki minulle palveluksen, opetti nuken tavoille. Nyt olin itsevalaisevan ilmeetön alusta loppuun, liikkumaton korokkeella vastustamassa osaani unohduksen tragediassa. Minut oli hakattu ihooni enkä enää katoaisi.

Viimeiseksi hän pakkasi minut ja haki työmiehiä kantamaan. Tammikuussa poliisit löytäisivät minut tien pientareelta, pahoin kärsineenä tosin. Mutta olisiko sekini lopulta vain omaa narsismiani? Vaikea sanoa. Ominaisuudet, joiden arvo käy ilmi vasta ikuisuuden mittaan, ovat erityisen vaikeita arvioida.

(Nainen lähtee ja huutaa mennessään.)

MIKS VAAN TYHMÄT TAPPAJA MURSUÄIJÄT RULETTAA NYKYÄÄ!! eikä Sinulla ole tähän vastausta, eikä minulla, siispä heipä hei, ja hyvästi,

nyt olkoon onni myötä:

hyv'yötä, hyv'yötä, hyv'yötä.

5. OSA: KATUMUS

(Mies on jäänyt yksin.)

MIES: Vetäytyminen Irakista alkoi jälleen kerran aamulla / nopeammin kuin koskaan uudella ohjelmistoversiolla. / Hetki oli kaunis, äänet katosivat, värit hehkuivat, // ikkunoiden ulkopuolella mies yritti vetäytyä kuopasta / mutta hänen lastensa päät pyörivät hänen jalkojensa alla / niin kuin marmorikuulat, hänen lastensa sisälmykset // liiskaantuivat hänen liukastelevien jalkojensa alla / niin kuin kimaltelevat meduusat rantakalliolla -- mies yrittää kiivetä kuopasta / mutta hänen vaimonsa irti repeytynyt jalka on tiellä -- tätä jatkuvaa sotaa ihmisen itsensä kanssa, / minun isäni ei lakkaa kuolemasta, / hän on tehnyt kuolemaa kaikkina näinä vuosina, // minä itse en lakkaa kuolemasta, / olen tehnyt kuolemaa kaikkina näinä vuosina, / samalla kun kuolemani paljastettuun takamukseen // epätoivon musta enkeli kirjoittaa lyijykynällä / runoa huomispäivän maailmasta / jossa lyijykyniä ei enää ole.

(tauko)

Itäisen jätteenkäsittelylaitoksen suitsuke palaa / kaupungin kynttilänjalassa. Tämä kaatopaikka / on ainoa jumala, jota ymmärrän enää palvella. / Tämä on kaupunkini, minä olen sen asukas.

(tauko)

Emoseni, kultaiseni: kerro mihin voisin luottaa
täällä laiturin varjossa, mustan järven rannalla,
isoisän vaanimaille, tuonen joutsenen tuvilla?
Kerro, miltä vihollinen näyttää tänä päivänä,

velimiesi, sisarpuoli, antaa suuta suurin mitoin,
myrkyn sylkee naamalleni, ansalangan alle jalan
juonii vahingokseni. Kerro siis, mun akkaseni,
kuinka monta paskiaista elää unelmillani,

ja mistä tietää etukäteen, kuka on hyvä jätkä ja kuka ei, mikä miestä / kiihottaa mistä nainen
tykkää, näitä laitteistorajapintayhteiskunnan / moniaisia lonkeroita niin kuin 12-vuotiaiden tyttöjen
muovinukke/viidakon väri vaihtoehtoja, asiakaspalvelusarjakuvia ja teoreettista / räntää? Näin minä
kysyn äidiltäni, mutta äitini ei kuuntele --

(Äiti on saapunut paikalle loitsuamisen aikana.)

ÄITI: (päivittelee yleisölle) Yhtäkkiä vain kaikki maailman itkuhälyttimet pärähtivät soimaan, sitten /
linjoilla vallitsee autuas hiljaisuus.

MIES: Kun katsot peiliin, muistat saaren. Muistat mustan metsän. / Siitä on lähdettävä,
lapsuudesta.

ÄITI: (kauhistelee sotkua, löytää lehden sivun tai katsoo tietokoneen ruutua)

-- suuseksistä nauttiva nainen Punavuoresta

etsii kotona nakuna naposteltavaa. (?!)

Mene, lapseni, mene ja puhu hänelle.

Kerro ajoista, kun peuralaumat täyttivät maan,

kerro miten tuhat vuotta sitten näillä pelloilla

poimulehdet, ahomansikat rehottivat,

hirvet söivät puuvartisia kasveja,

kerro miten kuolleet osat säilyvät pimeässä maassa,

miten olet tuntenut armoa

niityillä ja pelloilla, nähnyt selvänäköisesti

sieniä ja marjoja ojien varsilla, --

MIES: (rauhottuneena)

-- niin kuin äiti survoisi sadosta keittoa

ja jälkiruokalistalta löytyisi reilua suklaata

ja luomuhedelmiä sopivassa suhteessa

maltodekstriinin ja glukoosisiirapin kanssa.

ÄITI: (Juo kahvia, arvioi poikaansa.)

Historia on arvostellut linnoitushankkeitasi ja pitänyt suunnitelmaasi / piirityskestävyyden tehostamisesta suhteettomana visiona.

MIES: Ei yksi mies kaikkea ennätä, ei, vaikka maa olisi pieni ja mies / eurooppalaisittain valaistu.

ÄITI: Täytyy olla keino saavuttaa päämäärä / ilman tätä häiveen teknologiaa, / tuottoisia ekologisia malleja, / orgasmien hallintaa. Täytyy osata olla hiljaa, / näytellä jotain muutakin kuin / alennusmyyntien ulkopuolista elämää, // Näitä uuninkyliä ja mustia möykkyjä.

MIES: -- olen sentään yrittänyt elää niin kuin terve / tietokanta korkean päästöintensiivisyyden alueilla, mutta moraalista / tulosta on vaikea löytää --

ÄITI: (yleisölle) Sillä on huono laskupää, mikään ei koskaan mene tasan.

MIES: Geologi oli huoleton: Emme millään onnistu hävittämään kaikkea / elämää. // Jos niin sattuisikin käymään, onhan vielä planeettojen valo. Kaikki / kivet.

ÄITI: Halut ovat liukkaita, tieltä helppo liukastua, teit hänestä peilin. / Minne katosivat totuus ja ? Eksyittekö te?

MIES: Aina törmää tähän takaisin: ai niin, hän kuoli. se on pyyhkiytymätöntä. // Näin laajalle ei painajainen ole vielä koskaan levinnyt. Joutuu tunnustamaan useasti päivässä, että kävi näin. Todellisuus ei ole nyt entisensä. Se on aivan toinen vaikka minä olen minä. Mutta nyt juuri täällä missä kävi näin.

ÄITI: *Kaikki, ihminen, elämä, aika, onni, voida, tehdä, tulla joksikin*; kutsumme / näitä rajattomiksi käsitteiksi. Mikä meitä sitten pidättelee? // Tai mitä meille jää?

MIES: Kieli koostuu vilheistä. Miten ne pylkivät / eloon toisistaan. // Myöhemmin ymmälsin, myöhemmin / aloin ymmärtää. // Jossain kohtaa multuu elon kehä. / Maan kieltoliike on hidas / käännös.

ÄITI: (halaa poikaansa) Vanhempi nainen rakastaa niin kuin vain vanhemmat naiset rakastavat, suopeissa silmissä pyöreä katse, näkökentässä tunnelin pää, valoa. Ovi on avoin, syli rypyinen kuin hienostunut silkipaperi.

MIES: Hänellä on huulipunaa ja nuha. Hän irrottaa köydet ja ottaa aallot vastaan, siitä alkaa tuttu ympyrä, me pyörimme ja pyörimme virtaa pakoon. Rannalla taittelen hänestä joutsenen, punaisen kuin kohtu ja parahdus synnytyssairaalassa.

ÄITI: Yksin pilvet, me olemme täällä. Osana kiertoa, aina karkaavaan / päivään saakka.

(Äiti lähtee jo kauemmas.)

MIES: -- ja minä avasin suuni kertoakseni, kuinka nämä / vähäisimmätkin asiat voivat, hälyn suojassa, melun keskellä, tuntua / yhtä merkittävältä kuin kaikki nuo inhimilliset vuosituhannet, jotka / olimme jo unohtaneet, mutta minä näin vain nämä tutut metsät ja / järvet, teekupit ja tarjottimet, ja minä tunsin lämmön, ja minä kuulin:

ÄITI: Ole rauhassa pikkuinen. Äidin täytyy nyt lakata olemasta.

(Äiti muuttuu takaisin naiseksi, joka aiemmin katosi.)

MIES: Sinä? Kuun untuvat kuhertelevat. Korkeassa aallokossa sinä kuuntelet ja kumartelet niin kuin kerran tajuaisitte. Että edessä on käänne, kuin silpuksi solmittu rasia, kuin kotikylästä mukaan tarttunut amuletti, joka kenties putoaa meren uumeniin.

NAINEN: Tarvitaan vain jokin tunne. Esimerkiksi sinä joka näet kuun vilkuttavan silmän, hopeisen rasian joka putoaa kaskelotin mahassa.

MIES: Sirpaloituneet sormet jotka hamusivat rakkautta, rantahietikon joka rakennetaan uudestaan hylyistä, huuhtoutuneista kämmenistä.

NAINEN: En kerro tarinaa, tarvitaan vain / huulettomuutta. Kaipaus / kuviteltuihin muuttolaatikoihin. / Rakkauden likaa.

MIES: Ellen tietäisi, huhuilisin. / Sinua olen / mutta / pimeänä puhallan kattoon.

EPILOGI (laulu)

NAINEN: Pidä minusta kiinni edes pikkiriikkisen
 Kun aallot murtuu meihin ja meidät murentaa.
 Sinun kätesi kitkee surun pitkämielisen
 Ja piirtää taivaalle pilven, joka meitä muistuttaa.

MIES: Ota minusta kiinni niin kuin tähden sakarasta
Kun taivas osiin puretaan ja romutetaan.
Ja me maataan aivan hiljaa luumupuiden alla
Mykkä ruoho meille kertoo salaisuuksiaan.

YHDESSÄ: Paina kätesi otsalleni multaan mustimpaan
Taita heilimöivä heinä, joka silmissäni kasvaa.
Sanat suloiset huulilleni pisaroivat taas
Salaisuudet saat kuulla sinä ainoastaan.

NAINEN: Taivas rosainen on, linnut uupuneina meissä
Värjyy yön hellä kämmen, siihen kääriydymme.